Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 10 Prosinec 2003 04:00

Pražské Kongresové centrum neslo původně název Sjezdový palác. Obecný lid mu dal přezdívku Lidojem. V sedmdesátých a osmdesátých létech dvacátého století vyrůstaly po celém území Československé socialistické republiky podobné stavby. Nejinak je tomu i v Českých Budějovicích, kde bývalý Lidojem na kulturu nese v současnosti název Metropol.

Ve velkém sále Metropolu ve čtvrtek 4. 12. 2003 probíhaly dva Mikulášské křesty současně. Prvním byl křest CD **Pavlíny Jíšové** v ***Proutěném křesle*** a druhým křest první tištěné knihy povídek **Zbyška Rašky *Hlavní třída***.

Křest CD Pavlíny se jako první konal ve Mlejně a proto jsem si tak trochu vypůjčil část názvu recenze Tomáše Hrubého. Snad se, Tomáši, nebudeš zlobit, ale název čehokoliv je pro mě vždy těžší než samotný text.

Prostředí vybrané Pavlínou pro další křest je trochu vnitřně kontradiktorní. Na jedné straně má velký sál kapacitu asi čtyřista lidí a na druhé straně folku takové neútulné "haluzny" nesvědčí. Ale Pavlína dokázala "haluznu" bezezbytku vyprodat. Byl to tak trošku i "návrat" do rodného města zvyklého spíše na Pavlínu v sestavě Nezmarů a ne jako suverénní sólovou Paní zpěvandu.

Kmotrem byl **Pavel Žalman Lohonka**. Tentokrát, na rozdíl od koncertu Žalmana v ABC, neznaznělo Blues o nepodané ruce. Ale ruka už je dávno podaná a Žalman připomněl nejslavnější "spol." *Písní malých pěšáků* zpívanou společně s Pavlínou. Tondu Hlaváče ale musel zastat Pavel Malina. Ale poprvé od rozchodu s Nezmary se na celý koncert přišel podívat "velvyslanec" Pavel Jim Drengubák. Shodli jsme se po koncertu s Pavlínou i fanoušky, že všechno chce čas. Mlčení a ignorace jsou možná lidsky pochopitelné, ale škodí muzice. Ale i folkaři jsou jen lidé. Tak snad se začalo blýskat na lepší časy.

Skoro před rokem jsem Pavlínu jen za doprovodu Zbyška slyšel v Lišákovi na Novodvorské, kde dělala "předskokanku" Žofce Kabelkové, Martině Trchové a Terce Terčové. Nebo to bylo naopak ?

Co Pavlína za ten rok dokázala! Za sebou skvěle šlapající kapela, v níž dvěma členům stojí zato dojíždět na zkoušky jedním směrem 400 km a nové cédéčko, o němž se diskutuje, zda je či není Pavlíniným nejlepším. Každý velký třesk rodí něco nového a to platí i v muzice.

Snad ten rozchod pomohl i Nezmarům. Je ale třeba stále hledat a nacházet.

Kdybych chtěl použít hloupou frázi tak napíšu, že ten večer klečely Budějovice Pavlíně u nohou. Nejen proto, že v první řadě seděl a při křtu pár slov řekl krajský hejtman pan Zahradník. S Pavlem Malinou jsme se po koncertu shodli, že publikum nebylo zas tak moc tuhé neboli "švédské", protože tleskalo i sólům při instrumentálkách.

Repertoár Pavlíny je dík množství kvalitních písní natolik variabilní, že nuda z opakování nehrozí. Jako přídavek zazněl Písek, ten půjde s Pavlínou až do?., no hodně dlouho.

Křest knihy povídek není tak častou událostí na folkových koncertech. Zbyšek nezvykle v saku a s trochou nervozity podrženou bojem s chřipkou přečetl *Šroubky života*, což je jedna z povídek inspirovaných jeho dosud krátkým manželským soužitím s Pavlínou. Křest se konal pivem Bernard, ale k polití knihy nedošlo, protože byla zapomenuta v zákulisí. O knize
Hlavní třída
ale zde psát víc nechci, protože jí věnuji samostatnou recenzi.

A pak jen Franta Linhárek prodával cédečka a knížku a dlouho do rána se povídalo, jak to bylo pěkné, což v Lidojemu nebývalo zas tak často.